

ליל שבת קודש פרשת תרומה ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' י"ב המדבר מתמימות ופשיטות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), עיקר היהדות הוא רק לילך בתמימות ובפשיטות בלי שום חכמות, ולהסתכל בכל דבר שעושה שיהיה שם השם יתברך, ולבלי להשגיח כלל על כבוד עצמו, רק אם יש בזה כבוד השם יתברך, יעשה, ואם לאו, לאו, ואזי בוודאי לא יכשל לעולם וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה מדת התמימות והפשיטות עולה על הכל, והוא סימן שאדם מכיר את מקומו, ויודע שאי אפשר בשום אופן להבין את דרכי ה', ולכן הוא מקיים את כל מה שמצווה עליו הקדוש ברוך הוא בתמימות ובפשיטות, ואינו שואל קושיות, או חוקר חקירות, רק מבקש שבכל דבר שעושה, שיהיה שם השם יתברך, ואם לאו, לא יעשה, והנה יש להבין, איך יכול האדם לדעת אם במה שעושה יש שם השם יתברך, הלא כתיב (שמות ל"ג) כי לא יראני האדם וחי, אם כן מי יכול להתפאר שרואה את השם יתברך כביכול, במה שהוא עושה? אבל איתא בזוהר (אחרי ע"ג) קודשא בריך הוא ואורייתא חד, נמצא שהשם יתברך אחד עם התורה, אם כן העיקר להסתכל שבכל דבר שעושה שיהיה שם התורה, ויהיו כל מעשיו ישרים והגונים על פי התורה, ואז נחשב כאילו רואה את השם יתברך בכל מעשיו, וזה נקרא דביקות אמיתי בו יתברך, שמתנהג בכל דרכיו על פי התורה הקדושה, בתמימות ובפשיטות גמור, בלי שום חכמות כלל, ואז הוא דבוק בו יתברך, כי הוא יתברך פשוט בתכלית הפשיטות, וכמו שאומר רביז"ל במקום אחר (שיחות הר"ן סי' ק"א), שאין צריכין שום חכמות בעבודת הבורא יתברך, רק תמימות ופשיטות ואמונה, ואמר, שפשיטות הוא גבוה מן הכל, כי השם יתברך, ברוך הוא, הוא בודאי גבוה מן הכל, והוא יתברך הוא פשוט בתכלית הפשיטות, עיין שם, נמצא שעיקר התכלית להתנהג בפשיטות גמור, ולא להראות מבחוי שום תנועות משונות כלל, וכמו שפעם אמר רביז"ל, מי שמכיר אותי יכול להעיד, שאין בי שום תנועה של "גומער איד" (צדיק מפורסם) כלל, כי כל מה שהצדיק יותר דבוק בו

יתברך, בן מתנהג יותר בפשיטות, ואין רואים אצלו שום דבר כלל, ולכן אמר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' קט"ז) שבני אדם טועים, וחושבים שאפשר להכיר צדיק מבחוץ, אבל באמת אי אפשר להכיר צדיק מבחוץ כלל, כי הוא נראה כמו כל האדם, באותם כרכשות ודקין כמו כולן, אבל בפנימיותו הוא ענין אחר לגמרי, עיין שם, נמצא שעיקר העבודה להגיע אל מדת הפשיטות והתמימות באמת, עד שלא יהיה ניכר עליו שום דבר מבחוץ כלל, וזהו סימן שביטל כל ישותו וגיאותו לגמרי, והוא נכלל בו יתברך לגמרי, אשרי הזוכה להגיע אל השגה זאת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את ארון העדות שהיה מכוסה עם הכפרות מלמעלה, וכמו שכתוב (שמות כ"ה) ועשית כפורת זהב מהור אמתים וחצי ארכה, ואמה וחצי רחבה, ופירש"י, כפורת, כיסוי על הארון, שהיה פתוח מלמעלה ומניחו עליו כמין דף, ויש להבין מהו ענין הכיסוי שהיו צריכין לעשות לארון העדות, ולא היו צריכין כיסוי לכלים אחרים שהיו במשכן? והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי ארון העדות מרמז על קדושת הצדיקים הדביקים באור התורה, כי בתוך הארון היו הלוחות, שהם כלולים מכל התורה כולה (כמובא בפירש"י שמות כ"ד פסוק י"ב), ועיקר השלימות של הצדיקים הוא על ידי מדת התמימות והפשיטות, שמקיימים כל דברי התורה בתמימות גמור, ולא רואים אצלם מבחוץ שום דבר כלל, שזהו ענין הכיסוי שהיה על הארון, כי אף על פי שהם דביקים כולו באור התורה, ובכל דבר שעושים רואים את תורה, אף על פי כן כל מעשיהם בתמימות ובפשיטות גמור, עד שאי אפשר לראות עליהם שום דבר מבחוץ כלל, וכל זה מחמת גודל ביטולם אל השם יתברך, ומרוב ענוותנותם, שעל זה מרמז המדות של הארון והכפורת, אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו, כולם "חצאי" מדות, לרמז על מדת הענוה והשפלות, שאדם מרגיש עצמו כחצי דבר ממש, וכן בחשבון טפחים, עולה אמתיים וחצי, לחמש עשרה טפחים, ששה טפחים לאמה, לפי דברי רבי מאיר (בבא בתרא י"ד), וחמש עשרה מרמז לשם י"ה שהם המוחין קדושין, חכמה ובינה, שעל ידם זוכים לביטול הישות והגאווה, כי מיד שאדם יש לו חכמה ובינה דקדושה, נתבטל ממנו הגאווה לגמרי, ולכן איתא בכתבי האריז"ל (שער רוח הקדוש) שלכוון השם י"ה, מסוגל להסיר הגאווה, כי גם גאווה בגימטריא ט"ו כמו שם י"ה, וכן מדת ארכו שהוא אמה וחצי, עולה בחשבון טפחים לתשע טפחים, ותשע מרמז גם על מדת הענוה והשפלות, כי סוד אות ה' היא, שמקודם דל"ת הוית, ואחר כך געשה ה"א (תיקוני זוהר תיקון כ"א), היינו שמקודם הרגיש עצמו עניה ודלה, בתכלית

השפלות, ואחר כך כשממשיך בתוכו יו"ד קמנה, ומצרף נקודה קמנה אל תוך הד', ונעשה ממנו ה' (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ט), נמצא שאות ד' וה' מרמזים על השפלות, וד' וה' ביחד הם תשע, שהם התשע טפחים של רוחב הארון והכפורת, נמצא שכל מדות הארון והכפורת מרמזים על הענוה והשפלות, להראות שאור התורה שרוי דייקא במי שדעתו שפילה עליו, ואז בוודאי יהיה עליו כיסוי מלמעלה, שהם הכפורת, ולא יראו עליו שום דבר כלל מבחוץ, רק מי שמסתכל היטיב, ורוצה למצוא את השם יתברך ואת התורה בכל מה שעושה, יזכה לראות את אור השכינה, ולשמוע את קול הנבואה שיוצא מבין שני הכרובים מעל הכפורת מלמעלה, והבן, והשם יתברך יזכינו להיות דביקים תמיד באור התורה, עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת תרומה ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבן מלך ובן שפחה שנחלפו, מעשה י"א דף רס"ו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ואחר כך התחילו אלו הבנים להתגדל, ובן המלך (היינו זה שנתגדל אצל המלך, כי היו סוברים, שהוא בן המלך), היו מגדלים אותו ממעלה למעלה, עד שהיה הולך וגדול והיה בריה גדולה, וגם אותו בן השפחה (היינו בן המלך באמת, אך נתגדל אצל השפחה, כנ"ל) נתגדל בביתו, ושניהם היו לומדים יחד בחדר אחד, וזה הבן מלך האמת, שנקרא בן השפחה, היה מבעו נמשך לנימוס המלכות, אך שהיה נתגדל בבית העבר, ולהיפוך: בן השפחה, שנקרא בן המלך, היה מבעו נמשך לנימוס אחר שלא כנימוס המלך, אך שהיה נתגדל בבית המלך והיה מוכרח להתנהג כנימוס המלכות, שהיו מגדלים אותו בנימוס זה, כי הנה בכלליות העולם, בני ישראל,

שהם בני מלכים, ונקראים בנים להקדוש ברוך הוא, וכמו שכתוב (דברים י"ד) בנים אתה להוי"ה אלקיכם, הם בתכלית השפלות, ונתחלפו עם אומות העולם, ובפרטיות עם בני ישמעאל, שהם בני השפחה, היינו בני הגר שפחת אברהם, ועל כן הם נבזים ושפילים, אבל תמיד נשאר בתוכם נימוס של מלכות, ובכל מקום שהם באים בגולה, הם צפים למעלה, וכולם מכירים בהם נימוס ודרך ארץ שאין בשום אומה אחרת, ולאידך גיסא, בני ישמעאל שנתחלפו להיות נקראים בני מלכים, ורוצים להשתלט במלכותם בכל העולם, כולם מכירים שאין בהם שום נימוס של מלכות, כי הם פראי בני אדם, וכברכת זקנם, (בראשית ט"ז) והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל ויד כל בו, ורוצחים והורגים בני אדם כחיות היער, ואין בהם שום נימוס של דרך ארץ כלל.

וכן בפרטיות אצל האדם בעצמו, הנשמה נקראת בן המלך, כי באה מרום גבהי מרומים, והיא חלק אלוק ממעל ממש, ואף על פי שנחלף עם בן השפחה, ונתגדל בבית השפחה, היינו בין התאוות הפחותות של עולם הזה, אף על פי כן תמיד נשאר בו נימוס של מלכות, ותמיד כוסף ומשתוקק לעלות למעלה, ולהשיג רוחניות אלקותו יתברך, ולאידך גיסא, הגוף שהוא בחינת בן השפחה, ונראה כאילו שולט בעולם, וממלא תאוותו בכל אשר חפץ, אבל גם הגוף יודע בפנימיותו שאין שום תכלית מכל תענוגי עולם הזה, ומכל התאוות, וסוף כל סוף ימאס בכולם, ולכן העיקר לשמוח בשמחת התורה והמצוות, ולהפוך כל הגשמיות לרוחניות, ואז ישמח הגוף עם הנשמה גם יחד, ויהיה לשניהם חיים טובים באמת, והשם יתברך יזכינו להגיע אל שמחת התורה והמצוות, ויתגלה הבן מלך האמיתי בכלליות העולם, ובפרטיות האדם, ונזכה לקבל פני משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת תרומה ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים גוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ו' המדבר ממדת התשובה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), צריך כל אדם למעט בכבוד ולחרבות בכבוד המקום, ואזי הוא זוכה לכבוד אלהים, ואז אין בני אדם חוקרים על כבודו, אם הוא ראוי אם לאו, ועליו נאמר (משלי כ"ה): "כבוד אלהים הסתר דבר", כי אסור לחקור על הכבוד הזה, ואי אפשר לזכות לכבוד הזה, אלא על ידי תשובה, ועיקר התשובה כשישמע בזיונו, ידום וישתוק, וצריך לאחוז תמיד במדת התשובה, כי מי יאמר: "זכיתי לבי, מהרתי מחטאתי" (משלי כ), כי בשעה שאדם אומר: חטאתי, עויתי, פשעתי, אפילו זה אי אפשר לומר בכר לבב בלי פניה, נמצא, שצריך לעשות תשובה על התשובה הראשונה, היינו על חטאתי, עויתי, פשעתי שאמר, כי עליו נאמר (ישעיהו כ"ט): "בשפתיו כבדוני", כי על ידי תשובה זוכה לכבוד ה', "ולבו רחק ממני", ואפילו אם יודע אדם בעצמו, שעשה תשובה שלימה, אף על פי כן צריך לעשות תשובה על תשובה הראשונה, כי מתחילה כשעשה תשובה עשה לפי השגתו, ואחר כך בודאי כשעושה תשובה, בודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם יתברך, נמצא לפי השגתו שמשגיג עכשיו, בודאי השגתו הראשונה הוא בבחינת גשמיות, נמצא, שצריך לעשות תשובה על השגתו הראשונה, על שהתגשם את רוממות אלקותו וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר עבודת האדם לזכות לכבוד אלקים, היינו לגילוי כבודו יתברך, שיתגלה אליו מלך הכבוד, ויהיה דבוק בחי החיים בביטול כל הרגשותיו, ועל הכבוד הזה נאמר (משלי כ"ה) כבוד אלקים הסתר דבר, היינו שהכבוד בתכלית ההסתור והכיסוי, כי אין אף אחד בעולם יודע את דביקות האדם בגילוי כבודו יתברך, והוא דבר המסור ללב, שאין הבריות מכירין בו כלל, ומזה בא שבני אדם מזלזלין באיש כשר, ובמי שדבוק בכבודו יתברך, כי אי אפשר להכיר את הצדיק ואיש הכשר מבחוץ כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' קמ"ז), שהרי כבוד אלקים הוא דבר פנימי, שאין נראה מבחוץ כלל, וכל מה שמזלזלין בו, והוא שומע בזיונו, ודומם ושותק, הוא בא להתגלות הכבוד יותר ויותר, כי עיקר התשובה הוא שישמע בזיונו

וידום וישתוק, ואפילו שכבר עשה תשובה שלימה על כל עוונותיו, אבל עדיין צריך לעשות תשובה על השגותיו הראשונות, כי בכל פעם שבא אל השגה חדשה, הרי רואה שההשגה של אתמול היתה בחינה גשמית, ולכן עושה תשובה על תשובה, וכן מיום ליום, וזהו השגת הצדיקים האמיתיים שדביקים באור התורה, ובגילוי כבודו יתברך, שבכל פעם עושים תשובה חדשה על השגתם של אתמול, ועיקר התשובה על ידי ששומעים בזיונם ושותקים, כי הרי אין אף אחד מכיר את עוצם דביקותם בכבודו יתברך, והרבה מזולזין בהם מאד, וזה בוודאי כואב להם ושורף את כל ישותם לגמרי, ומזה הם באים בכל פעם לגילוי יותר גבוה, ואז עושים תשובה על השגתם הראשונה, וכן בכל יום ויום, נמצא שהכל מקושר יחד, הצדיקים דביקים בכבוד השם יתברך, שהוא כבוד נסתר, ומזה בא שבני אדם מזולזין בהם ומבזים אותם, אבל כל ששומעים חרפתם ושותקים, באים אל השגה יותר גבוה, וכן מיום ליום, עד שנכללין לגמרי בו יתברך, וכן יש לכל אדם לדעת, שאם בא עליו איזה בזיון וחרפה, עליו לידום ולשתוק למחרפי נפשו, וזה יכפר לו עוונותיו, עד שיזכה לתשובה שלימה, ולעשות תשובה על תשובה, ויזכה להיות דבוק בו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את ענין עשיית הכפורת והכרובים שעליהם, וכמו שכתוב (שמות כ"ה) ועשית שנים כרובים זהב מקשה תעשה אותם משני קצות הכפורת וגו', והיו כרובים פורשי כנפים למעלה סוככים ככנפיהם על הכפורת וגו' ונתת את הכפורת על הארון מלמעלה ואל הארון תתן את העדות אשר אתן אליך, ואמרו חכמינו הקדושים (מובא שם בפירש"י) שהכרובים דמות פרצוף תינוק היה להם, ויש להבין מהו ענין הכפורת והכרובים עם דמות תינוק, לכסות על ארון העדות דייקא, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל נוכל להבין הענין בטוב טעם ודעת, כי הנה הארון מרמז על הצדיק שדבוק באור התורה הקדושה ובגילוי שכינה, כי בארון לוחות העדות, שכלולים מכל התורה והשגות אלקותו יתברך, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מובא בפירש"י שמות כ"ד פסוק י"ב) כל התורה בכלל הלוחות ועשרת הדברות הם, וכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, ניתנה למשה מסיני, נמצא שהלוחות כלולים מכל השגות הצדיקים שיש בכל דור ודור, אבל על הארון יש כיסוי כפורת מלמעלה, כי דביקות הצדיקים בכבוד אלקותו יתברך, הוא דבר מוסתר ומכוסה מבני אדם, בבחינת כבוד אלקים הסתר דבר, ואינו נראה מבחוץ כלל, רק על הכפורת מלמעלה יש כרובים עם דמות תינוק, המרמז על מדת התשובה, בבחינת (תהלים קל"א) ולא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני, אם לא שויתני

ודוממתי נפשי, כגמול עלי אמו וגו', היינו בחינת הצדיקים שמתנהגים בפשיטות גמור ובשתיקה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ט"ו), וכתינוק קטן, ושומעים חרפתם ואינם משיבים, וכדרך התינוק שבדרך כלל אין לו בושה (עי' בבא קמא פ"ו:), רק תמיד שרוי בשמחה, וכמו שפעם אמר הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע, שלמד שני דברים מתינוק, אחד, שהוא שרוי תמיד בשמחה, וב', שמיד שחסר לו דבר, בוכה עד שמקבל אותו, וכן הוא דרך הצדיקים הדכיקים באור התורה, ובהשגות אלקות, שדמות תינוק יש להם, ואינם שמים לב למחרפי ומבזי נפשם, רק שורים תמיד בשמחה, ותיכף ומיד שחסר להם דבר, הם פורשים כפיהם בתפילה, בבחינת (איכה ג:) נישא לבבנו אל כפים אל אל בשמים, שזהו ענין "זהו הכרובים פרשי כנפים למעלה" היינו מדת הצדיקים, שמתנהגים כמו תינוק, ומיד פורשים כפיהם בתפילה להשם יתברך על כל דבר, והם שני כרובים דייקא, "כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה" שמרמו על מדת התשובה, ועל מדת תשובה על תשובה, שלא מספיק לעשות תשובה פעם אחת, רק בכל פעם עושים תשובה על תשובה, ובהתחדשות גמורה, כגמול עלי אמו ממש, ועל ידי זה משיגים השגות אלקות בכל פעם מחדש, וזוכים לסוד הנבואה היוצאת מבין שני הכרובים, וכמו שכתוב "ונועדתי לך שם ודיברתי אתך מעל הכפורת מבין שני הכרובים אשר על ארון העדות" ואחר כך מורידים תורה לנשמות ישראל ומורים להם דרך ה', שזהו "את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל", והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים לצדיקים קדושים כאלו, ולקבל מהם דרך התשובה באמת, עדי נזכה לשוב אליו יתברך באמת, ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

